

at koste 3,000 Kr., medens den efter det oprindelige Overslag kun vilde koste omtrent 2,000 Kr. Denne Sag har jo ikke fundet sin endelige Afgørelse, og jeg ved ikke, hvorledes de Kellerske Anstalter tænke at komme ud over denne store Vanskelighed. Det maa nemlig erindres her, at de Kellerske Anstalter ikke ere nogen Statsanstalt, men en selvejende Institution, som ved den nys nævnte Lov har faaet en pekuniær Støtte paa 1,250,000 Kr. til Opførelse af den ny Anstalt, men med Forpligtelse til at levere denne Anstalt færdig til 600 aandsvage. Hvorledes det nu vil blive muligt for de Kellerske Anstalter at opfylde den Forpligtelse, staar endnu ganske hen i det uvisse, og hvorledes Staten nu i det hele taget vil stille sig over for denne ret store Vanskelighed, det maa ogsaa Tiden vise; men hvad der er afgjort, det er dette, at man i Øjeblikket kan spare sig Ulejligheden med at overveje, hvorledes Kontingentet rettest burde sættes, og hvorledes Administrationen af de forenede Aandsvageanstalter rettest burde være.

Jeg gaar nu over til det ene Punkt i Statsrevisionens Betænkning, hvor Statsrevisorerne ikke have været enige, og hvor heller ikke Udvalget har kunnet enes om en Fællesindstilling. Denne Sag angaar de Udgifter til et Beløb af 520,000 Kr., som i Forsommeren 1898 bleve anvendte til Forstærkning af Kjøbenhavns Søbefæstning og til Anskaffelse af forskelligt Krigsmateriel. Her i dette Ting have vi jo ikke tidligere haft noget med denne Sag at gøre, og vi kende den altsaa ikke uden efter den Forhandling, som har fundet Sted i det andet Ting. Det vil imidlertid vistnok være tilstrækkeligt at resumere denne Forhandling derhen, at i Foraaret 1898 ansaa den daværende Regering den politiske Situation for at være af den Natur, at man maatte tænke sig Muligheden af et Fredsbrud mellem de to Stormagter, og da disse Stormagters Interesse muligt kunde gaa i Retning af at ville søge en Alliance med os eller tvinge os over paa den ene eller den anden Side, navnlig paa Grund af vor Beliggenhed ved Forbindelsen mellem Vesterhavet og Østersøen, mente den daværende Regering, at det var nødvendigt, at vort Søforsvar blev sat i en saadan Stand,

at vi bløve skikkede til i paakommende Tilfælde at kunne forsvare vor Neutralitet. Regeringen rettede derfor straks en Forespørgsel til de Krupp'ske Fabrikker om Anskaffelse af en Del Krigsmateriel og udvirkede en kongelig Resolution, der bemyndigede Regeringen til at forstærke Søforterne, navnlig Trekronefortet, hvor Kase-matterne ikke længere vilde være i Stand til at modstaa det nuværende stærke store Skyts. Man tog Pengene dertil paa forventet Tillægsbevilling og undlod altsaa at indkalde Rigsdagen i den Anledning, idet man nemlig gik ud fra, at naar man ansaa Foranstaltningen for at være paakrævet af naturlig Forsigtighed, maatte Bestillingen ske straks, hvilket ikke vilde kunne ske, saafremt Rigsdagen forinden skulde kaldes ind og altsaa have Bevillingen forelagt. Og i det hele fandt man, at Situationen var af den Beskaffenhed, at man ønskede at vække saa lidt Opsigt som muligt med den hele Foranstaltning, hvilket ikke vilde lade sig gøre, naar Rigsdagen i den Anledning blev indkaldt. Man troede, at Rigsdagen saa meget mindre vilde vægre sig ved at give den fornødne Bevilling til Efteraaret paa Tillægsbevillingsloven, da disse Anskaffelser for største Delen havde været fremmet under den forudgaaende Finanslovbehandling, og de ikke vare blevne nægtede af principielle Grunde, men kun fordi man den Gang mente, at det ikke havde nogen Hast med at gøre disse Anskaffelser eller foretage den Forstærkning af Søforterne. Da Rigsdagen derefter om Efteraaret kom ind, fandt som bekendt, en Forhandling Sted derom i det andet Ting, og man angreb i den Anledning Regeringen meget stærkt. Resultatet af de Forhandlinger blev, at man nægtede at give den fornødne Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, og den blev ogsaa senere nægtet, da Tillægsbevillingsloven blev fremlagt. Til dette Ting kom Tillægsbevillingsloven op, uden at Bevillingen var opført der, og dette Ting har altsaa ikke haft Anledning til at sentere over, hvorvidt Regeringen i dette Tilfælde havde handlet rigtigt eller ikke. Vi staa altsaa helt udenfor Sagen. Nu kommer den, Pengene ere anvendte, de staa paa Regnskabet, men uden Hjemmel i Finansloven eller Tillægsbevillingsloven.